

Podobá se to černému válci. Ve slunečním světle to není vidět, a ve tmě už vůbec ne. Lze to nahmatat jedině náhodou. A po nocích to tiše hučí a krade čas...

Ležel jsem ve tmě a naslouchal. Bylo horko. Hlava se mi točila po koktejlu, jehož složení jsem jen matně tušil – určité v něm byla vodka, citronová šťáva a pak ještě něco na způsob šampónu s vůní jehličí. Z magnetofonu, pohřbeného pod dekami, ke mně doléhala varhanní hudba. Kolem se tísnily cizí nohy a ruce, polštáře a flašky. Poprvé, co jsem si pamatoval, byla úplně všechna světla zhasnutá. Příběhy nebraly konce. Střídaly se a přerušovaly, aniž by stačily pořádně začít, a potom, když už jsem pomalu zapomínal, o čem byly, zase pokračovaly. Jednotlivé útržky se spojovaly a vytvářely složité vzory, které nebylo snadné sledovat, třebaže jsem se o to ze všech sil snažil.

... je čas, kdy křivorozí vycházejí na vlhké stezky, vedoucí k vodě, a řvou. Jejich řev ohýbá stromy. A potom nastává čas, kdy musí všichni hlupáci nasednout do člunů a po zrcadlícím se měsíci vyplout proti proudu řeky. Říká se, že si je měsíc bere k sobě. Voda u břehů se stává sladkou a zůstává taková až do úsvitu. A ten, kdo se jí stačí napít, zhloupne...

Rozesmál jsem se a vylil si na triko trochu vína.

„Tak na co ji teda pít?“ zeptal jsem se. „Když je to tak nebezpečné?“

„Neexistuje šťastnější člověk než nefalšovaný hlupák,“ odpověděl neviditelný vypravěč. Sfinga, soudě podle hlasu.

I když hlasy se mi už docela pletly. Nejspíš jsem toho vypil příliš. Sklenice se mi celou dobu plnila sama od sebe a pod pravým bokem jsem měl prázdnou láhev, která mě hrdlem dloubala do žeber. Byl jsem líný ji odsunout.

V černém lese žije jen málo bazilišků. Mnozí navíc zdegenerovali a ne všichni mají smrtící pohled. Ale zatouláte-li se hlouběji, tam, kde kůru stromů pokrývá světélkující fialový mech, můžete již narazit na nějakého opravdového. Proto tam nikdo nechodí a z těch, kdo se tam vydali, se jen málokdo vrátil. A žádný z těchto navrátilců se nesetkal s baziliškem. Jak tedy můžeme vědět, jestli tam vůbec jsou?

Kdosi do mě strčil.

„Jsi na řadě. Do toho, vyprávěj něco.“

Promnul jsem si tvář. Lepkavými prsty. Olízl jsem si je. Ospalé mámení mě unášelo po měsíční řece. Rovnou do náruče křivorohých.

„Nemůžu,“ přiznal jsem čestně. „Neznám nic takového, jako jsou ty vaše příběhy. Ještě bych vám všechno pokazil.“

„Tak sem dej sklenici.“

Natáhl jsem sklenici směrem, odkud doléhal hlas: „Ten z jehličí, prosím. Hučí mi v uších.“ Na koktejlu z jehličí jsem trval proto, že tři ostatní láhve Tabákí se zlověstným úšklebkem přímo před mýma očima dolil ze sklenice s feronkami. Nebyl jsem si vůbec jistý, zda přežiju, když ochutnám výslednou směs.

„Stejně už tu skoro nic nezbylo. Jen si dej bacha a neusni. V Noci pohádek se nesmí spát. Je to nezdvorné.“

„A jak často takové noci máte?“